

stemmelse med, men lige så snart menneskerettighederne går ud over eller måske er i modstrid med regeringens politik, ønsker man ikke længere at tale om menneskerettigheder? Var det sådan, jeg skulle forstå ministerens afvisning af overhovedet at gå ind i den debat om menneskerettigheder, som statsministeren jo selv rejste i sit svar?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 799

3) Til statsministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»I hvilket omfang mener statsministeren at Danmark efter forhandlingerne i Nice om en ny EU-traktat kommer til at afgive suverænitet?«

Frank Dahlgaard (UP):

En ting er jo formel suverænitetsafgivelse, men en anden ting er desværre, kan jeg forstå, hvordan det ser ud i realiteternes verden.

Det ville selvfølgelig være mere enkelt, hvis de to ting var ens, men det, der helt åbenlyst er afgørende for en stor del af befolkningen, er i virkeligheden: Betyder denne nye EU-traktat, at der overføres flere beslutninger fra det danske folkestyre til systemet i Bruxelles? Og i hvilket omfang sker der dermed afgivelse af suverænitet og selvbestemmelse?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan godt forstå hr. Frank Dahlgaards optagethed af det spørgsmål, for det er jeg også optaget af.

Den eneste måde, det spørgsmål kan besvares på, er i virkeligheden at se på: Er der tale om, at vi afgiver suverænitet, eller er der ikke tale om, at vi afgiver suverænitet? Det eneste objektive svar, vi kan få på det, er ved at se på vores grundlov og de bestemmelser, vores grundlov har, og det er præcis det, der er mit grundlag.

Så vidt jeg kan vurdere det på nuværende tidspunkt, er der ikke tale om, at Nicetraktaten indebærer suverænitetsafgivelse. Men nu får vi traktatteksterne hjem, og så skal de underkastes en meget grundig vurdering. Det bliver i Justitsministeriet, og jeg regner med, at i løbet af januar-februar måned – jeg kan ikke angive noget bestemt tidspunkt, for der skal være ro til at gennemføre det arbejde grundigt – har vi Justits-

ministeriets svar, når man har vurderet den endelige juridiske tekst.

Til den tid kan jeg så sige: Hvis der er tale om suverænitetsafgivelser i henhold til § 20 i grundloven, skal vi have en folkeafstemning, medmindre der er fem sjettedele flertal her i salen, og hvis der ikke er tale om suverænitetsafgivelse, skal vi ikke have en folkeafstemning. Min vurdering lige nu er, at det ikke peger i retning af en folkeafstemning.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for svaret.

Jeg vil godt spørge, hvorfor der skal gå så lang tid, for traktatteksterne findes jo allerede på fransk, og jeg kan forstå, at i løbet af kort tid har vi dem på engelsk og også på dansk, og derefter kan juristerne gå i gang. Der er godt nok jul og nytår, men vil det virkelig tage så lang tid som januar og ind i februar? Det må vel betyde, at det ikke er så ligetil at vurdere spørgsmålet, og at det ikke er soleklart, at det danske folkestyre ikke afgiver selvbestemmelse.

Derfor vil jeg spørge: Kan statsministeren angive de områder, hvor man i dag fornemmer, at der er behov for en nøjere granskning? Det er jo sådan, at på over 30 områder, er det vistnok, går man fra, at et land har vetoret, til at nogle lande kan blive stemt ned af et flertal, og det er vel i hvert fald de facto afgivelse af suverænitet.

Men hvor er det, man skal bruge så lang tid? Hvilke artikler i den nye traktat er af en sådan art, at det er nødvendigt at vurdere, om det er noget, der må ud til folkeafstemning eller i hvert fald gennem en § 20-procedure?

Keld Albrechtsen (EL):

Vil statsministeren medgive mig, at det er umuligt at forklare på almindeligt, fornuftigt dansk, at det forhold, at man afskaffer vetoretten og indfører flertalsafgørelser og dermed sætter Folketinget ud af spillet, ikke skulle være ensbetydende med suverænitetsafgivelse? Det er der mange mennesker der spørger mig om, når jeg er ude på debatmøderne, og jeg må altså sige til statsministeren, at det er umuligt at forklare. Det hører hjemme i en højere juridisk sfære, hvor almindelige mennesker ikke er inviteret med.

Nu har jeg kun læst den franske tekst vedrørende handelspolitikken, men allerede dér kan jeg se, at med hensyn til handelspolitik overføres der meget store beføjelser fra Folketinget til Kommissionen. Der flyttes altså store klumper væk fra demokratiet, og er statsministeren ikke